

Адміністрація Президента України

12.01.18 № 43-01/28

На № _____

**Головам обласних та Київської
міської державних адміністрацій**

У День Соборності України, 22 січня 2018 року, виповнюється 99-та річниця проголошення Акта Злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки (1919) і 100-та річниця прийняття Четвертого Універсалу Української Центральної Ради (1918), який проголошував Українську Народну Республіку «самостійною, ні від кого незалежною, вільною суверенною державою українського народу».

29 січня цього року, у День пам'яті Героїв Крут, минає 100 років героїчного бою під Крутами, що відбувся під час наступу московсько-більшовицьких військ на Київ (1918) та став символом стійкості і патріотизму української молоді.

Також 22 січня виповнюються роковини загибелі активістів Євромайдану, Героїв України (посмертно) С.Нігояна та М.Жизневського (2014).

Зазначене передбачає, що концепція відзначення у 2018 році Дня Соборності України і Дня пам'яті Героїв Крут має акцентуватися на важливій історичній місії згаданих дат, зокрема в контексті виконання Указу Президента України від 22 січня 2016 року № 17 «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років», проєкції тогочасних подій та історичних героїв на сьогодення. Також відбуваються церемонії ушанування пам'яті героїв Революції Гідності.

Під час формування змістовного наповнення відповідних заходів, підготовки матеріалів для засобів масової інформації пропонуємо врахувати такі ключові повідомлення:

22 січня ми відзначаємо дві важливі події української історії: проголошення незалежності першої у ХХ столітті української держави – Української Народної Республіки (1918) та проголошення рівно через рік Акта Злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки (1919);

15 330/01/01-11
01 18

Українська Народна Республіка проголосила незалежність першою серед нових держав у Східній Європі – раніше, ніж країни Балтії, Польща та Чехія;

враховуючи уроки Української революції 1917-1921 років, національна єдність є обов'язковою передумовою успішного спротиву зовнішній агресії; незалежність і соборність є запорукою успішного розвитку української державності;

втрата Україною незалежності у результаті більшовицької окупації у довготерміновій перспективі призвела до мільйонних втрат від Голодомору, репресій та війн;

більшовики застосовували проти української незалежності методи «гібридної війни»: невизнання присутності своїх військ на території УНР, створення маріонеткових проросійських «республік» та підтримку антиукраїнських «повстанських» рухів;

сьогодні бійці в зоні АТО, як і українські вояки 100 років тому, відстоюють незалежність і соборність України;

важливо проаналізувати і врахувати повчальний історичний досвід: для того, щоб відстояти УНР українцям забракло єдності та національного самоусвідомлення; дефіцит політичного і військового досвіду та містечковість інтересів тодішніх керманичів призвели до втрати української державності;

нині гостро стоїть необхідність подальшого зміцнення й розбудови Збройних Сил України, інших військових формувань – як запоруки незалежності України, усвідомлення кожним громадянином своєї відповідальності за долю країни;

29 січня 1918 року було стримано наступ більшовиків на Київ; бій під Крутами – бій за майбутнє та символ патріотизму й самопожертви української молоді у боротьбі за українську державність;

акт об'єднання українських земель в єдину державу 22 січня 1919 року є основоположним для історії новітнього українського державотворення;

Акт Злуки був підсумком об'єднавчого руху, що тривав від середини XIX століття на українських землях, які перебували у складі різних держав;

День Соборності України – вагомий привід нагадати, що Крим та тимчасово окуповані території Донецької і Луганської областей – це Україна, на їхній території обов'язково буде відновлено українську владу.

Ураховуючи викладене, відзначення Дня Соборності України – 99-ї річниці Акта Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки, 100-ї річниці прийняття Четвертого Універсалу Української Центральної Ради та Дня пам'яті Героїв Крут у регіонах держави має передбачати низку змістовно пов'язаних заходів з ушанування подій і персоналій української історії та сучасних героїв, зокрема:

проведення урочистих, молодіжних, військово-патріотичних, меморіальних та інших заходів за участі представників органів державної влади, місцевого самоврядування, народних депутатів України, громадськості,

учасників Революції Гідності, антитерористичної операції в Донецькій і Луганській областях, представників закордонного українства, релігійних організацій, діячів науки та культури;

проведення у закладах освіти уроку мужності, присвяченого 100-річчю бою під Крутами;

створення нових та оновлення існуючих тематичних виставок, організація їх широкого експонування;

організацію у військових частинах, навчальних закладах та закладах культури заходів виховного і освітнього характеру, реалізацію наукових, пізнавальних, культурно-мистецьких, медійних та інших проектів;

сприяння у реалізації конструктивних ініціатив громадськості, зокрема молодіжних організацій, у здійсненні ними запланованих заходів, присвячених згаданим датам;

вжиття додаткових заходів щодо гідного вшанування подвигу Героїв Небесної Сотні, учасників антитерористичної операції в Донецькій і Луганській областях, зокрема, облаштування місць поховань, інших місць пам'яті;

вирішення питань соціальної сфери для осіб, які отримали інвалідність внаслідок участі у Революції Гідності, антитерористичній операції в Донецькій і Луганській областях, родин загиблих учасників Революції Гідності, учасників антитерористичної операції в Донецькій і Луганській областях;

широке висвітлення у місцевих засобах масової інформації святкових заходів, що відбуватимуться у місті Києві, державі загалом та відповідному регіоні, трансляцію тематичних теле- та радіопередач.

Також пропонуємо:

до 20 січня 2018 року забезпечити відкриття і подальшу експозицію виставки до 100-річчя Української революції, підготовленої і надісланої у регіони Українським інститутом національної пам'яті;

звернутися до керівників релігійних організацій щодо проведення вранці 22 січня 2018 року молебню за єдність України;

організувати благоустрій та святкове оформлення населених пунктів, вжити додаткових заходів щодо упорядкування автошляхів, вулиць, стабільної роботи підприємств комунального господарства, громадського транспорту;

забезпечити установлення (вивішування) у містах, селищах, селах якнайбільшої кількості державних прапорів, розміщення відповідної соціальної реклами;

організацію та проведення заходів здійснювати з урахуванням суспільно-політичної ситуації в регіоні;

координувати взаємодію органів державної влади, органів місцевого самоврядування, представників громадських об'єднань, молодіжних рухів, інших недержавних інституцій у процесі підготовки і проведення заходів;

вжити додаткових заходів щодо забезпечення громадського порядку, безпеки громадян під час проведення заходів, запобігання провокаціям та спробам дестабілізувати суспільно-політичну ситуацію в регіоні.

Для використання в роботі також додаємо тематичні інформаційно-довідкові матеріали.

Інформацію про проведену роботу просимо надіслати до Адміністрації Президента України до 12 лютого 2018 року, оперативну інформацію про заходи та поточну суспільно-політичну ситуацію – безпосередньо 22 та 29 січня 2018 року електронною поштою за встановленими формами.

Додатки: на 18 арк.

Заступник Глави
Адміністрації Президента України

Р.Павленко

ЧЕТВЕРТИЙ УНІВЕРСАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ

(коротка історична довідка)

IV Універсал Української Центральної Ради – державно-правовий акт, який **проголосив повну державну незалежність Української Народної Республіки**. Ухвалений Комітетом Української Центральної Ради 24 (11) січня 1918. Його появі, зокрема, передував початок мирних переговорів УНР з Центральними державами в Брест-Литовську (нині місто Брест, Білорусь).

Документом сповіщалося, що *«однині УНР стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною суверенною державою українського народу»*, було заявлено про прагнення до **мирного співіснування з усіма сусідніми державами**, які не мають права втручатися в її внутрішні справи. Цим Універсалом підтверджувалися повноваження влади Української Центральної Ради до моменту скликання Українських Установчих зборів. Генеральний секретаріат Української Центральної Ради як виконавчий орган було перетворено на Раду народних міністрів Української Народної Республіки, якій доручили провадити далі **цілком самостійно переговори з Центральними державами й укласти мирний договір**.

В Універсалі містилися заклики до уряду та громадян України до **боротьби з більшовиками та іншими «напасниками»**, що нищать і руйнують край. Оголошувалося про **цілковитий розпуск регулярної армії та створення замість неї народної міліції**.

В економічній сфері ставилися завдання переведення промислових підприємств на мирний стан, боротьби з безробіттям, передбачалося встановлення державного контролю над банками, найважливішими галузями торгівлі, експортом-імпортом, державної монополії на метал, вугілля та інші стратегічні види продукції. Повідомлялося про вже розроблений **земельний закон, який передасть землю трудовому селянству без викупу** на засадах скасування приватної власності та соціалізації ще до початку весняно-польових робіт.

Документом було також **підтверджено всі громадянські свободи**, проголошені Третім універсалом Української Центральної Ради, призначалися перевибори до народних рад, усіх громадян закликали уважно поставитися до виборів в Українські Установчі збори.

IV Універсал Української Центральної Ради **однозначно визначив мету українського народу – створення суверенної держави**.

УНІВЕРСАЛ УРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ (IV)

Народе України.

Твоєю силою, волею, словом стала на Землі українській вільна Народня Республіка. Справдилась колишня давня мрія батьків твоїх, - борців за вольности і права трудящих.

Але в тяжку годину відродилась воля України. Чотири роки лютої війни знесли наш край і людність. Фабрики товарів не виробляють. Заводи спиняються. Залізничі розхитані. Гроші в ціні падають. Хліба зменьшується. Насуває голод. По краю розплодились юрми грабіжників і злодіїв, особливо, коли з фронту посунуло військо, счинивши криваву різню, заколот і руїну на нашій землі.

Через усе це не могли відбутися вибори в Українські Установчі Збори в приписаний нашим попереднім Універсалом (п0005300-17) час. Ці Збори, призначені на нинішній день, не змогли зібратись, щоб прийняти з наших рук нашу тимчасову найвищу революційну владу над Україною, уставити лад в Народній Республіці нашій, організувати нове Правительство.

А тим часом петроградське правительство народніх комісарів, щоб привернути під свою владу вільну Українську Республіку, оповістило війну Україні і насилає на наші землі своє військо, красногвардійців-большевиків, які грабують хліб у наших селян і без всякої плати вивозять його в Росію, не жаліючи навіть зерна, наготовленого на засів, вбивають неповинних людей і сіють скрізь безладдя, злодіяцтво, безчинство.

Ми, Українська Центральна Рада, зробили всі заходи, щоб не допустити цієї братовбивчої війни двох сусідніх народів, але петроградське правительство не пішло нам назустріч і веде далі криваву боротьбу з нашим народом і Республікою.

Крім того те саме петроградське правительство народніх комісарів починає затягати мир і кличе на нову війну, називаючи її до того ще "священною". Знов поллється кров, знов нещасний трудовий народ повинен класти своє життя.

Ми, Українська Центральна Рада, обрана з'їздами селян, робітників і салдатів України, на те пристати ніяк не можемо, ніяких війн піддержувати не будемо, бо український народ хоче миру і мир демократичний повинен бути як найшвидче.

Але для того, щоб ні руське правительство, ні яке инше не ставили Україні на перешкоді установити той бажаний мир, для того, щоб вести свій край до ладу, творчої роботи, до кріплення революції та волі нашої, ми, Українська Центральна Рада, оповіщаємо всіх громадян України:

Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від нікого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу.

Зо всіма сусідніми державами, як то: Россія, Польща, Австрія, Румунія, Туреччина та інші, ми хочемо жити в згоді й приязні, але ні одна з них не може втручатися в життя Самостійної Української Республіки.

Власть в ній буде належати тільки народові України, іменем якого, поки зберуться Українські Установчі Збори, будемо правити ми, Українська

Центральна Рада, представництво робочого народу, селян, робітників і салдатів, та наш виконуючий орган, який однині матиме назву Ради Народніх Міністрів.

Отож, – насамперед приписуємо Правительству Республіки нашої, – Раді Народніх Міністрів, - під цього дня нести розпочаті вже нею переговори про мир з центральними державами цілком самостійно й довести їх до кінця, не зважаючи ні на які перешкоди з боку яких-небудь інших частей бувшої Російської Імперії, і установити мир, щоб наш край розпочав своє господарське життя в спокою й згоді.

Що ж до так званих «большевиків» та інших напастників, що нищать та руйнують наш край, то приписуємо Правительству Української Народньої Республіки твердо й рішуче взятися за боротьбу з ними, а всіх громадян нашої Республіки закликаємо: не жаліючи життя боронити добробут і свободу нашого народу. Народня Українська Держава повинна бути вичищена від насланих з Петрограду найманих насильників, які топчуть права Української Республіки.

Незмірно тяжка війна, розпочата буржуазними правительствами, тяжко мучила наш народ, знищила наш край, розбили господарство. Тепер тому мусить бути кінець!

З тим, як армія буде демобілізуватись, приписуємо відпускати вояків, після підтвердження мирних переговорів - розпустити армію зовсім, а потім замість постійної армії завести народню міліцію, щоб військо наше служило охороні робочого народу, а не бажанням пануючих верств.

Поруйновані війною й демобілізацією місцевості мають бути відновлені за поміччю державного нашого скарбу.

Коли вояки наші повернуться додому, народні ради - волосні й повітові та й мійські думи мають бути переобрані в час, який буде приписано, щоб і вояки наші мали в них голос. А тим часом, щоб встановити на місцях таку власть, до якої мали-б довірря й яка б спіралась на всі революційно-демократичні верстви народу, правительство повинно закликати до співробітництва з місцевими самоврядуваннями ради селянських, робітничих і салдатських депутатів, вибраних із місцевої людности.

В справі земельній комісія, вибрана на останній сесії нашій, вже зробила закон про передачу землі трудовому народові без викупу, прийнявши за основу скасування власности й соціалізацію землі, згідно з нашою постановою на сьомій сесії. Закон сей буде розглянено за кілька день в повній Центральній Раді, й Рада Народніх Міністрів вживе всіх заходів, щоб передача землі в руки трудящих уже до початку весняних работ через земельні комітети неодмінно відбулась. Ліси ж, води й всі багатства підземні, яко добро українського трудящого народу, переходять в порядкування Української Народньої Республіки.

Війна також відібрала на себе всі трудові заробницькі сили нашої країни. Більшість заводів, фабрик і майстерень виробляли тільки те, що було потрібно для війни, і народ зостався зовсім без товарів. Тепер війні кінець! Отож приписуємо Раді Народніх Міністрів негайно приступити до переведення всіх

заводів і фабрик на мирний стан, до вироблення продуктів, потрібних насамперед трудящим масам.

Та сама війна наплодила сотні тисяч безробітних, а також інвалідів. У самостійній Народній Республіці України не повинен терпіти ні один трудящий чоловік. Правительство Республіки має підняти промисловість держави, має розпочати творчу роботу у всіх галузях, де всі безробітні могли-б знайти працю й прикласти свої сили, та вжити всіх заходів до забезпечення скалічених та потерпілих од війни.

За старого ладу торговці та різні посередники наживали на бідних пригноблених клясах величезні капітали. Однині Народня Українська Республіка бере в свої руки найважливіші галузі торгівлі і всі доходи з неї повертатиме на користь народу.

Торг товарами, які будуть привозитись з за кордону і вивозитись за кордон, буде вести сама держава наша, щоб не було такої дорожнечі, яку терплять найбільш кляси через спекулянтів.

Правительству Республіки на виконання сього приписуємо розробити і представити на затвердження Закон про це, а також про монополію заліза, угля, шкури, тютюну і інших продуктів і товарів, з яких найбільш бралось прибутків з робочих клясів, на користь нетрудящихся.

Так само приписуємо встановити державно-народній контроль над всіма банками, які кредитами (позиками) нетрудовим масам допомагали визискувати кляси трудові. Однині позичкова поміч банків має даватися головним чином на піддержку трудовому населенню та на розвиток народнього господарства Української Народньої Республіки, а не спекуляції та ріжну банкову експльоатацію (визиск).

На ґрунті безладдя, неспокою в життю та недостачі продуктів росте невдоволення серед де-якої частини людності. Тим невдоволенням користуються різні темні сили і підбивають несвідомих людей до старих порядків. Сі темні сили хочуть знов підвернути всі вільні народи під єдине ярмо Росії. Рада Народніх Міністрів повинна рішуче боротися зо всіма контр-революційними силами, а всякого, хто кликатиме до повстання проти самостійної Української Народньої Республіки - до повороту старого ладу, того карати як за державну зраду.

Всі ж демократичні свободи, проголошені 3-м Універсалом, Українська Центральна Рада підтверджує і зокрема проголошує: в самостійній Українській Народній Республіці нації користуватимуться правом національно-персональної автономії, признаним за ними законом 9-го січня.

Все, що, вичислене в сім Універсалі, не встигнемо зробити Ми, Центральна Рада, в найближчих тижнях певно довершать, справлять і до останнього порядку приведуть Українські Установчі Збори.

Ми наказуємо всім громадянам нашим проводити вибори до них як найпильніше, вжити всіх заходів, щоб підрахунок голосів закінчити як найскоріше, щоб за кілька тижнів зібрались наші Установчі Збори, найвищий

господар і впорядник землі нашої, і закріпили свободу, лад і добробут Конституцією нашої незалежної Української Народньої Республіки на добробут всього трудящого народу її, тепер і на будуче. Сьому ж найвищому нашому органіві належатиме рішити про федеративний зв'язок з народніми республіками бувшої Російської держави.

До того ж часу всіх громадян самостійної Української Народньої Республіки кличемо непохитно стояти на сторожі добутої волі та прав нашого народу і всіма силами боронити свою долю від усіх ворогів селянсько-робітничої самостійної Республіки.

Українська Центральна Рада.

У Києві. 9 січня 1918 р.

Вістник Ради Народніх Міністрів Української Народньої Республіки. – 1918, 13 січня, – № 3. /Конституційні акти України. 1917 – 1920. Невідомі конституції України. – Київ: Філософська і соціологічна думка, 1992.

БІЙ ПІД КРУТАМИ

Інформаційні матеріали

<i>Історія бою під Крутами у січні 1918 року та умови Брест-Литовського мирного договору</i>	<i>2</i>
<i>Зі спогадів командувача українських частин у бою під Крутами Аверкія Гончаренка</i>	<i>4</i>
<i>Схема битви виконана сотником С. Горячко</i>	<i>9</i>
<i>Джерела про події, пов'язані з боєм під Крутами.....</i>	<i>10</i>

ІСТОРІЯ БОЮ ПІД КРУТАМИ У СІЧНІ 1918 РОКУ ТА УМОВИ БРЕСТ-ЛИТОВСЬКОГО МИРНОГО ДОГОВОРУ^{1*}

Утворення Української Народної Республіки (III-й Універсал 20.11.1917) та проголошення її незалежності (IV-й Універсал 22.01.1918) створили шанс для національно-визвольних змагань та відновлення втраченої державності. Однак умови були вкрай несприятливі: викликана війною розруха та хаос сприяли поширенню облудних більшовицьких ідей серед значної частини населення. Мали місце серйозні прорахунки керівництва молодого держави у сфері військового будівництва. Але головною загрозою була політика Радянської Росії, яка не могла змиритися з існуванням самостійної України.

Бій під Крутами є епізодом радянсько-української війни, яка розпочалася наприкінці грудня 1917 року. Із проголошенням 12 грудня 1917 року у Харкові Української Радянської Республіки з Росії почала надходити допомога більшовицьким силам в Україні. Під командуванням Антонова-Овсієнка 20-30 тисяч більшовиків прямували на Київ залізницею Харків-Полтава-Київ, а з північного сходу у напрямку **Курськ-Бахмач-Київ наступав загін Муравйова**. Більшовицькі частини грабували українські міста і села. Так, зокрема, було пограбовано Троїцький монастир у Батурині.

У цей час у Києві розпочалося спрямоване проти Української Центральної Ради повстання на заводі «Арсенал», тому збройні сили УНР були перекинуті на придушення антиукраїнського виступу.

Бій під Крутами відбувся 29 січня 1918 біля залізничної станції Крути (між Бахмачем та Ніжином). Українські сили під командуванням сотника Аверкія Гончаренка нараховували близько 1000 осіб та склалися із старшин та курсантів старших курсів 1-ої Київської військової школи ім. Б.Хмельницького, що мали бойовий досвід, набутий на фронтах Першої світової війни, 115–130 осіб першої сотні Студентського куреня та були озброєні 16 кулеметами та залізничною платформою з гарматою. До них приєдналися добровольці з **Вільного козацтва («Курінь смерті»)**.

Перша сотня Студентського куреня складалася із студентів Київського університету Св. Володимира, Українського народного університету та учнів старших класів гімназії ім. Кирило-Мефодіївського братства Києва. Командир – старшина Андрій Омельченко.

Очевидно, що основну роль в бою відіграли бійці Київської військової школи ім. Б.Хмельницького – майбутні кадрові офіцери,

¹ Підготовлено на основі матеріалів Інституту історії НАН України із залученням провідних істориків (В.Сергійчук, В.Улянич, О.Бойко).

багато з яких мали бойовий досвід на полях Першої світової війни (як і деякі бійці Студентського куреня).

Більшовицькі сили в районі Крут нараховували близько 6 тис. солдатів та балтійських матросів. У бою безпосередню участь взяли до 3 тис. осіб.

Втрати українців становили, за різними даними, від 80 до 100 загиблих (у т.ч. й страчених після бою студентів), втрати більшовиків – не менше 300 вбитих. На думку дослідників, загальні втрати росіян могли складати до 1500 убитих, поранених.

Бій закінчився організованим відступом українських частин на потязі. При цьому, ймовірно, українські військовики, відступаючи, забрали з собою тіла своїх товаришів та поранених (поховань в районі місця бою не виявлено).

У полон до більшовиків під час бою потрапили 7 поранених студентів, які були відправлені до Харкова. Ще 27 студентів під час відступу у темряві потрапили до рук більшовиків. Розлючені великими втратами «червоні» катували і стратили студентів. Гімназист Пипський перед розстрілом почав співати гімн «Ще не вмерла Україна», інші студенти його підтримали. Тіла страчених були поховані місцевим священиком на кладовищі с.Печі. Пізніше їх було з почестями перепоховано на Аскольдовій могилі у Києві.

Бій під Крутами мав вагоме історичне значення, бо затримав більшовиків на декілька днів, чим дозволив урядові УНР вперше за понад 150 років (з часів скасування Гетьманщини) добитися міжнародного визнання України на переговорах у Бресті.

Брест-Литовський мирний договір (9 лютого 1918 року) УНР з державами Четвертного союзу (Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина, Болгарія) був по суті першим міжнародно-правовим актом, який визнав УНР суб'єктом міжнародного права.

Договір передбачав припинення воєнних дій, визначення західних кордонів України, встановлення дипломатичних відносин, обумовлював засади торгівельних зносин, обміну військовополоненими й інтернованими.

Головне – за Брест-Литовським мирним договором між більшовицькою Росією та Четвертним союзом Україна ставала незалежною державою.

Росія зобов'язувалася визнати право українського народу на самовизначення, законність влади Центральної Ради, укласти з нею мир, негайно вивести з України формування Червоної гвардії, припинити антиукраїнську пропаганду.

ЗІ СПОГАДІВ КОМАНДУВАЧА УКРАЇНСЬКИХ ЧАСТИН У БОЮ ПІД КРУТАМИ АВЕРКІЯ ГОНЧАРЕНКА

Сотник Аверкій Гончаренко – командир куріня 1-ої ім. гетьмана Б.Хмельницького Юнацької Військової школи і комендант оборони Бахмача у 1917 році.

Ставлю собі за завдання подати до прилюдного відома правдивий перебіг бою за ст. Крути. Обставини, що змусили нас до того бою, такі:

По оголошенні Українською Центральною Радою IV Універсалу Україна стала самостійною державою. Як така, вела мирові переговори з Центральними Державами в Бересті. Рівночасно вела мирові переговори з тими ж державами і Росія большевицька. Предсідник большевицької делегації Троцький виступив із заступництвом Радянської України, запевняючи представників Центральних Держав, ніби Центральна Рада та її Уряд уже не існують. А в цей час Правительство України вживало нелюдських зусиль в подавлюванні анархії внутрі краю і до його оборони назовні.

Найкоротшою дорогою до Києва з півночі йдуть залізничні шляхи Гомель — Бахмач і Харків — Ворожба — Бахмач. На оборону цього надзвичай важного залізничного вузла командує військами отаман Капкан і вислав «1-шу імєни гетьмана Богдана Хмельницького Юнацьку Військову школу»...

Юнацька школа мала 2 курси; молодший, як менше вишколений, продовжував науку на місці, а старший 8.XII 1917 в команді ген.штабу сотника... Носенко виїхав до Бахмача. Бахмач адміністраційно належав до Чернигівщини, де військово-адміністраційну справу провадив сотник (капітан) Тимченко...

22 грудня 1917 р. мене, як командира куріня Юнацької школи, покликав до себе командує військами отаман Капкан. Отаман Капкан наказав мені від'їхати негайно до Бахмача з наказами для обох згаданих вище начальників. По одержанні двох секретних пакетів я спитав командує військами, чи не міг би я вислати ці накази якимсь молодшим старшиною. На це дістав таку відповідь: — «Ви призначаєтесь комендантом оборони Бахмача. Большевики наступають з Харкова і Полтави. Головні сили Муравйов провадить на Бахмач — Київ. Забирайте решту Юнацької школи. Потяг на ст. Київ-Товарний уже готовий. На поміч — трудно чекати». З цим я відійшов...

23 грудня увечері я вже був у Бахмачі ... В цілі охорони нашого лівого крила в напрямі на Чернигів вислав я сотника Семирозума з четю юнаків.

На Святий вечір — 24 грудня 1917 р. — в напрямі на Гомель я вислав від школи передову заставу. Після незначної сутички ми зайняли ст. Доч, при

тому 2 большевицьких вояків взяли до полону. У нас були легко ранені 2 юнаки і 1 старшина. Від полонених довідавсь я, куди і як наступають війська Муравйова...

Активність противника збільшувалася; під його натиском наші передні частини відступили...

Мені нічого не лишалося, як тільки приступити до оборони своїх позицій і приготувитись фортифікаційно до зустрічі з навалою большевиків. В тій цілі після рекогносцировки й приступлено до праці. Роботу було виконано правильно й скоро.

25 січня 1918 р. дістав я повідомлення, що до мене вислано з Києва студентську сотню. Справа військової підготовки цієї сотні була мені добре знана, бо в ній був мій брат з 3-го курсу медицини Університету Св.Володимира. Від нього я довідавсь, що науку провадилось там 7 днів, уміють уже стріляти та що в Києві — ціле пекло. Повідомлення про приїзд студентської сотні розійшлося серед юнаків як блискавка, а вражіння, її приїздом викликане, було таке, якби приїхала ціла дивізія.

Завдяки цьому, так високоцінному і завжди в бою рішачому чинникові — піднесення духа — і удалося задержати наступ Муравйова та змусити його до зтяжної боротьби.

27 січня штаб сотника Тимченка від'їхав в напрямі на Ніжень, де стояв полк імени Шевченка, щоби з тим полком приїхати нам на поміч.

Студентська сотня в числі 115-130 людей прибула на ст.Крути о годині 4 ранку 27 січня 1918 р...

...командирові студентської сотні дав я відтинок найменше zagrożений зі сторони противника. Познайомив командира сотні з ситуацією, поінформував, звідки і як буде діставати набої, куди направляти ранених, з ким держати зв'язок, а на випадок відвороту, як вивести сотню з бою...

А ще в ніч з 26 на 27 січня я мав розмову по прямому дроту з Муравйовим. Його вимога в формі наказу звучала так: «Приготовітьсє к зустрічє пабеданоснай краснай армії, приготовіть абєд. Заблужденія юнкєроф працаю, а афіцєроф всьо равно расстрєляю». Я відповів, що до зустрічі все готове.

Вчасним ранком червоні розпочали свій наступ в зімкнутих кольонах; виглядало так, якби йшли на параді, занедбуючи найпримітивншіі засоби безпеки. Рєлієф місцевости маскував нас і щойно зближення на віддаль стрілу могло нас уявнити. Передні частини червоних, йдучи в зімкнутих кольонах, очевидне, були певні нашої втечі, а зі станційної служби по апарату на їхні виклики ніхто їм не відповідав.

Тільки-но червоні зблизились на віддаль стрілу, ми їх привітали сильним огнем 4 сотень і 16 кулеметів. Щойно під прямими стрілами

переходили вони до розстрілень, поносячи великі втрати в своїх рядах. Наступні відділи уже з потягу приймали бойовий порядок. Таким чином москалі зайняли по фронту лінію до 5 кілометрів, маючи за собою все надіждаючі свіжі резерви...

Коло год. 10 рано приїхала на платформі 1 гармата, коло неї сам один сотник Лощенко... Цей старшина з подиву гідною самопосвятою вносив велике замішання своїми влучними стрілами в запілля червоних і це зупиняло побідний марш Муравйова. Отсю незабутню прислугу цього старшини вважаю за свій обов'язок тут підкреслити.

Коло год 12-ї почали червоні наступати на студентську сотню, але вступивши в зону перехресного вогню, мусили занехати свій замір, до цього їх змусила й поява на залізничнім торі Чернигів – Крути сотн. Семирозна, що прикривав наш лівий флянок. Але той большевицький наступ був лише маскуваннєм, бо справдішній наступ, як цього я й очікував большевики спрямували на окруження нашого правого крила, що давало б їм в руки ст. Крути, відтинали б нас від нашої бази та уможлиблювало їм цілковите окруження нас. Для цієї операції вони мали аж надто вистачаючі сили для маневрування. В цей момент я дістав повідомлення, що командир студентської сотні ранений. Цю страту болюче відчувалось, бо заступника його не вказалося на місці. Та про це я довідався дещо пізніше; вільних же старшин у мене вже не було, бо половина вибула зі строю. Тут був би дуже придався штаб сотника Тимченка, що мав тепер у себе активних старшин. По 2 годинах наше окруження розпочалося дуже солідно, з застосуванням всіх тактикою вказаних правил.

Наша гармата, уставлена на платформі на лінії Крути-Бахмач, не могла під прямим кутом на схід протидіяти маневрові червоних. Тоді я вжив резерв. Введення в бій резерву, нашої останньої сотні, передрішало, як ще довго можна боронити наші позиції.

В багато разів перевищуюча нас сила противника прискорювала нам вирок і тільки слабе темпо його наступу дало можливість дотягти бій до 9 год. вечора, коли-то настала темна, туманна ніч.

... Атамановського післав я ще завидна до студентської сотні з наказом про відворот на вказане їй місце. Цей відворот студентська сотня мала розпочати першою.

Сотник Лощенко ще за дня мусив від'їхати. З від'їздом нашої гармати по цілому фронті усилювався енергійний наступ противника. Скрізь відчувався приплив нових сил.

Тут підкреслюю ту надзвичайну холонокровність й уміння панувати над собою наших старшин і молодих вояків, якої не зауважував за час

свого побуту на фронті під час світової війни серед старших добре вишколених жовнірів. По студентській сотні виводив я з бою сотні юнаків у такому порядку: 2,3, й 4; 1 сотня, що була в резерві, а вступила в бій по годині другій, здержувала противника, що намагався нас оточити, аж до повної темноти, після чого рештки того резерву відступили цілком з поля бою і прилучилися до школи.

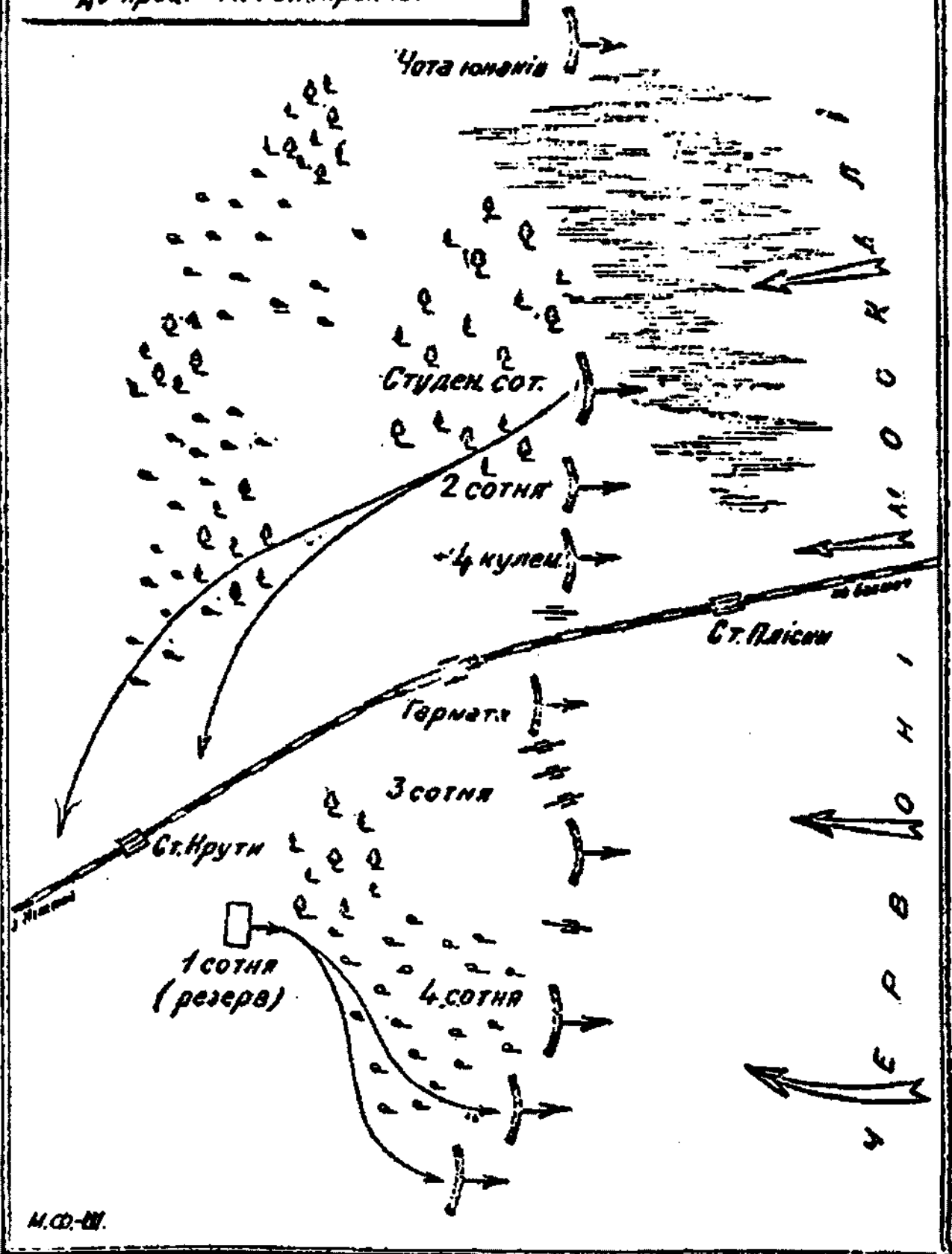
По перегляді після бою не було в студентській сотні мого брата, хоч під час бою раненим він не був, бо не було його і в шпитальному вагоні. При докладнім особистім перегляді довідався, що не сказалося й цілої чети студентської сотні до 30 людей, хоч командир сотні все завпевняв, що вони ось-ось надійдуть. Вислав я розвідку, затримав ешелон – та все було даремно. Про судьбу брата і його товаришів довідався я вже багато пізніше. Оказалося, що вони відступаючи, очевидно для скорочення дороги пішли на світло, на ст. Крути, а там зі сходу надійшли якраз большевики. Після того вневдовзі й розігралася ще раз кривава драма... їх не розстрілювали, а кололи багнетами, що я ствердив уже в Києві, при похороні, на своєму браті й його товаришах...

Тут мушу ствердити несовісність деяких авторів брошур на тему бою під Крутами, що в своїх публікаціях старалися вічною ганьбою покрити ім'я тої совісної старшини, що так віддано руководила боєм та чесно — під час бою — разом з молодими вояками вмiла вмирати.

СХЕМА

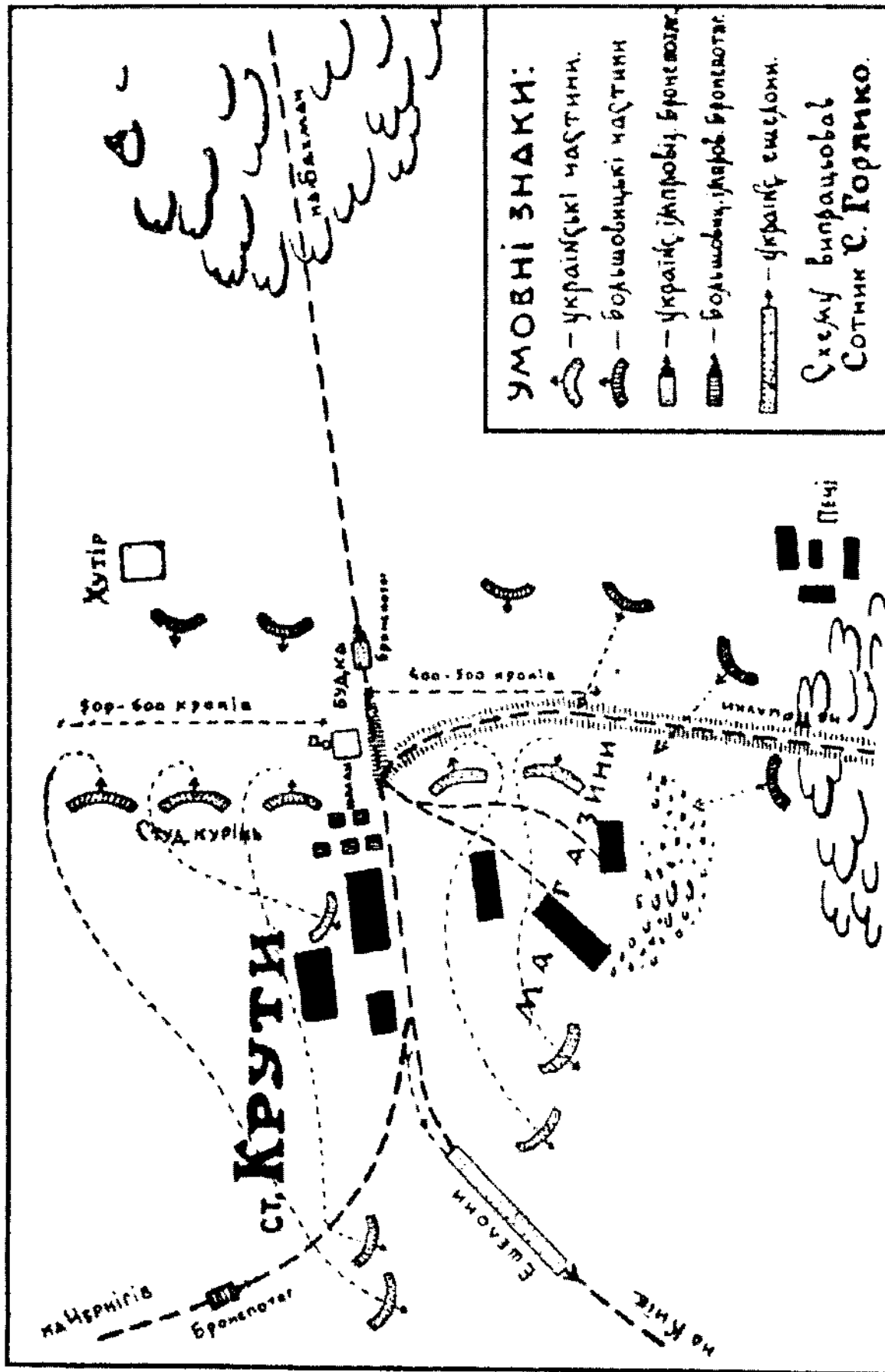
Бюю під Крутами
29 січня 1918р

до пресі А. Гончаренка.

М.С.Ш.

СХЕМА БИТВИ ВИКОНАНА СОТНИКОМ С. ГОРЯЧКО

ДЖЕРЕЛА ПРО ПОДІЇ, ПОВ'ЯЗАНІ З БОЄМ ПІД КРУТАМИ
Звернення української фракції центру Університету
св. Володимира до українського студентства із закликом
записуватися до студентського куреня
Українських Січових Стрільців

11 січня 1918 р.

До українського студентства

Прийшов грізний час для нашої Батьківщини. Як чорна гайворонь обсіла нашу Україну російсько-більшевицька (котра нічого спільного не має з ідейним большевизмом) грабіжницька орда, котра майже щодня робить у нас нові захвати, і Україна, одрізана звідусіль, може врешті опинитись в дуже скрутному стані. В цей час Українська фракція центру Університету Св. Володимира кличе студентів-українців усіх вищих шкіл негайно прийти на підмогу своєму краєві і народові, одностайно ставши під прапор борців за волю України проти напасників, які хочуть придушити все, що здобуто нами довгою, тяжкою, героїчною працею. Треба за всяку ціну спинити отой похід, який може призвести Україну до страшної руїни і довговічного занепаду. Хай кожен студент-українець пам'ятає, що в цей час злочинно бути байдужим. Треба кинути на цей час науку та буденну працю і одною дружньою лавою, як було з початку революції, стати на оборону прав українського народу. Будемо ж, товариші, ширі й чулі! Облишмо тимчасом стерно науки і відважно ходім до стерна перемоги! Бо кому ж, як не нам, взятись за його?

Кому, як не нам, нести світичі свідомости і відваги до наших братів-вояків! Сміливо ж, дорогі товариші, довбаймо нашу скелю і йдімо віддати може останню послугу тій великій будові, яку ми ж самі будували — Українській державі!

Записуйтеся до Куреня Січових Стрільців, який формується з студентів Університету Св. Володимира та Українського Народнього Університету, звідки, мабуть, ми будем розподілені серед декотрих українських військових частин, для піднесення культурно-національної свідомости та відваги. Запис приймається в Педагогічному музеї щодня (вдень).

*Українська фракція центру
Університету Св. Володимира*

Нова Рада. — 1918. — 11 січня. (№ 7).

Оголошення ініціативної групи студентів-січовиків про збір товаришів

21 січня 1918 р.

Товаришів студентського Українського січового куріня, які повернулися із фронту і залишившихся у місті Києві прохаємо зібратися на загальні збори 22 січня о 5 годині дня в будинку Університете Св. Володимира, захід із південної брами.

Важна справа. Неодмінно прохаємо прибути всіх.

м. Київ, 21 січня.

Ініціативна група студентів січовиків К. Коломієць, А. Ткаченко і др.

Народня Воля. — 1918. — 22 січня (4 лютого). (№ 13).

Повідомлення про жертви більшовицького терору у Києві

2 березня 1918 р.

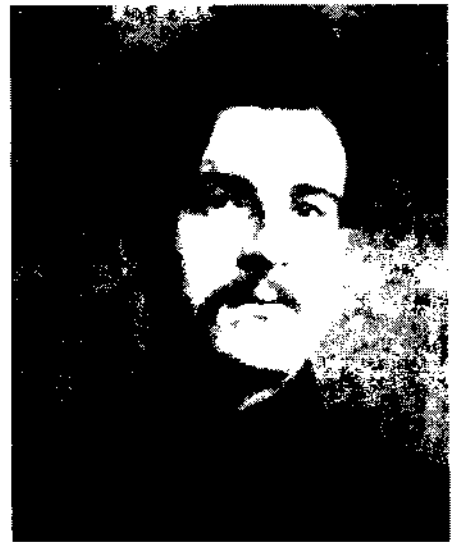
По тих відомостях, що зібрала українсько-революційна організація Червоний Хрест, у Києві за 10 день більшовицького панування розстріляно було більше 5 тисяч чоловік, що більшовики вважали контрреволюціонерами. Особливо багато розстрілювали красногвардейці Муравйова у перші дні панування большевиків — 26, 27 і 28 січня. Тоді в Марійському парку (коло палацу) безперестанно розлягались постріли. Розстрілювали людей цілими гуртками по кількадесять душ... Часто над ними знущались і били перед тим, як розстріляти, а часом і після того... Самих українців-гімназистів, які були в бойовому курені есерів та у Вільному козацтві, й залишилися у Києві, коли інше військо вийшло, розстріляно 168 душ. З Морського куріня розстріляно було 25 матросів, які навіть не бились із большевиками, а додержували нейтралітету. Крім українців розстріляно також чимало і москалів, а між ними і більшовиків, яких брали з лазаретів поранених, де вони лежали разом з українцями, не маючи жодних документів, не могли довести, що вони не контрреволюціонери. Крім Марійського парку багато розстрілювали більшовики людей ще на Черепановій горі (за фабрикою Дувана), на Лабораторній та Діловій вулицях і по інших місцях. Часто розстріли траплялися на очах у всіх людей, по таких вулицях, як Хрещатик, Володимирська, на Театральному майдані (коло Міського театру), тощо. Криваві плями в деяких місцях знати ще й тепер, коли саме розстав сніг, що був ту кров присипав. Багато трупів розстріляних ще й досі лежать непоховані.

Боротьба. — 1918. — 2 березня

ФОТО ДЕЯКИХ УЧАСНИКІВ БОЮ ПІД КРУТАМИ

Аверкій Гончаренко

Володимир Шульгин

Григорій Піпський

Іван Шарій

Ігор Лоський

Володимир Наумович